

Юй Шэн, судячи по всьому, теж відчув огиду. Він спробував щосили відштовхнути цього великого дурня, який міцно обхопив його за ногу і ридав, на жаль, той тримався занадто міцно, і зрушити його з місця не вдавалося.

Тому йому не залишалося нічого іншого, як незручно підняти голову:

— Прошу другого молодого пана вибачити за цю кумедну сцену.

— Досить, досить, облиш, мені вже нудно на вас дивитися. — Линь Шимин скривився і відвів погляд, щиро не бажаючи більше катувати власні очі. — Військова дисципліна армії Тінъюнь сувора, якщо ви вже пішли звідти, то повернутися назад точно не вийде, тож ідіть додому, зберіть речі та приходьте шукати мене до резиденції князя Чженго.

Хоча обоє вони не вирізнялися розумом у таких речах, як людські стосунки, але зберегти подібний рівень підготовки через два роки після звільнення з армії свідчив про те, що певний хист у них є; до того ж їхня сьогоднішня зустріч була справою долі, і Линь Шимин справді не хотів закопувати їхні таланти в землю.

— Справді?!

Лі І перестав плати. Він миттєво вистрибнув угору, немов артилерійський снаряд.

— ...Справді.

— Ой-йой, А-Шене...

— Заткнися! Якщо ти ще хоч раз подаси голос, то сьогодні вночі підеш спати в сарай! — Юй Шэн швидким рухом затупив йому рота і пошепки застеріг прямо на вухо, після чого повернув голову і натягнуто посміхнувся до Линь Шимина: — Другий молодий пане, вибачте за цей цирк, вибачте...

Линь Шимин безпорадно зітхнув, порився у маленькій шкіряній коробочці в себе на пояс і витягнув звідти нефритовий прикрашений жетон:

— Гаразд, візьмете цей нефритовий жетон і прийдете шукати мене до резиденції князя Чженго.

Кинувши нефритовий жетон Юй Шену в руки, Линь Шимин повернувся і зробив кроків два в бік натовпу:

— Де староста села? Те, що я просив, підготували чи ні?

— Готово, все готово! — староста швидко наближався з невеликої відстані у супроводі двох чоловіків, а його мішкуватий одяг робив схожим на бурого ведмедя. — Молодий пане, ми зазирнули до тієї печерки, там і справді троє малесеньких вовченят, які народилися зовсім

недавно.

Зі спини старости виступив міцний чоловік із великим кошиком у руках і, тримаючись дещо скуто, поставив бамбуковий кошик на землю, відкинувши тканину, що лежала зверху. Усередині справді примостилися троє сірих вовченят, які розплющили свої маленькі чорні оченята й насторожено дивилися назовні.

— Непогано, виглядають доволі жвавими. — Линь Шимин навпочіпки опустився на землю, розглядаючи тремтячих малюків усередині, і не втримався, щоб не потицяти їх пальцем.

Після чого був укушений за палець.

— Молодий пане Линь! — староста миттєво кинувся вперед, наче оплакував власних батьків.

— Тсс... — Линь Шимин витягнув палець, погладив червоний слід від укусу і з посмішкою лайнувся: — Ах ви ж вовченята, а кусатися мастаки.

— Ви не поранені? — староста аж серцем уболював, обернувся і почав гримати на чоловіка з бамбуковим кошиком: — Ван Феном тебе звати, як же ти так! Не впильнував цю худобину! Поранив шляхетну особу...

— Досить, заткнися! — Линь Шимин згорнув посмішку і нетерпляче перервав старосту: — Я цілий і невредимий. Принесіть вовчі ікла.

Староста виставив на обличчя запобігливу усмішку і вже не наважувався зважати на щойно висловлені докори, а поспіхом прийняв з рук іншого чоловіка зав'язаний у тканину жмут гарних вовчих ікол. Перерахував — їх виявилось рівно дев'ять штук.

Цього цілком вистачить, щоб зробити браслет для маленького племінника.

— Навколо тут уже й звірини не залишилося, збирайте свої речі та швидше повертайтеся до села.

— Другий молодий пане, — у цей момент Лі І та Юй Шэн, які стояли позаду, теж кwapливо завершили свої «подружні» перешіптування та наблизилися. — Ви вже йдете? Серед ночі та ще й сніг іде, якщо ви не заперечуєте...

— Не потрібно, — відмовився Линь Шимин.

Якщо згадати, то він узагалі-то збирався погуляти в Південних Землях до свята Лаба, перш ніж повернутися до столиці на зустріч Нового року, але вчора раптом отримав тисячемильний летючий лист від свого старшого брата Линь Шихе з наказом негайно повертатися додому,

через що й поскакав назад у такому поспіху.

Проте, захопившись дорогою, він геть забув про час, і коли зсунули сутінки, якраз дістався до пагорба неподалік. До столиці залишалося ще сто лі, і з його легким цигуном, що долає тисячу лі на день, можна було б дістатися за якісь дві-три години, але міські брами на той час, мабуть, уже зачинилися. Пам'ятаючи про неодноразові застереження брата не перелазити посеред ночі через міські стіни задля розваги, він і вирішив заночувати просто на цьому дереві, а вже завтра вирушити далі.

От тільки він ніяк не очікував, що серед ночі відчує рух неподалік і випадково натрапить на цей гурт селян, які протистояли вовкам. Але зараз...

Линь Шимин озирнувся на вовченят, які й досі тулилися одне до одного в бамбуковому кошику, зігріваючись теплом. Сам він володів глибокою внутрішньою енергією і морозу не боявся, але ці малюки без догляду дорослої вовчиці точно загинуть, ба більше — їх треба чимось годувати.

Ех, схоже, доведеться все ж таки їхати всю ніч і перелазити через міську стіну. Будемо сподіватися, що завтра старший брат не стане читати йому довгих нотацій.

— Я піду, а ви не забудьте завітати до столиці.

Сказавши це, Линь Шимин підхопив бамбуковий кошик і злетів у повітря, зникнувши з очей в одну мить.

*

Ледве минула година чотирьох стражів (друга година ночі), як ледь помітна постать безшумно опустилася на подвір'я в одній із ділянок резиденції князя Чженго, не сколихнувши навіть вихору сніжинок, що падали навколо.

Усю дорогу Линь Шимин поспішав изо всіх сил, боячись, що ці малюки замерзнуть або помруть з голоду на півдорозі, і навіть безперервно підтримував їхнє тепло за допомогою внутрішньої енергії.

— Хіба що в ті колишні роки ті два кошики лічі удостоювалися подібної честі. — Відкинувши шматок тканини й побачивши, що вовченята згорнулися клубочками і міцно та солодко сплять, Линь Шимин нарешті полегшено зітхнув і мимохідь вимовив цю фразу.

— Хто там? — тільки-но стих голос Линь Шими́на, як з-за паркету подвір'я в одну мить вискочили кілька постатей. — Звідки тут злодій? Як смієш вночі пробиратися до резиденції князя Чженго?

Ой розслабився, варто було заговорити, як одразу себе викрив.

— ...Я ваш господар!

Проте ці слова Линь Шими́на, вочевидь, пролунали запізно.

Щойно зчинився галас, як буквально за кілька вдихів резиденція князя Чженго вся сягнула вогнями.

Линь Шимин глибоко вдихнув повітря, змирився зі своєю долею і з помахом руки покликав слугу зі свого подвір'я.

— Піди накажи на маленькій кухні приготувати мені нічне перекушування та принеси глечик вина. — Кажучи це, він опустив погляд на бамбуковий кошик у руках, де вовченята вже прокинулися від переляку. — І ще захопи трохи козячого молока.

Слуга кивнув у знак поваги та повернувся піти, а Линь Шимин недбало кивнув одному з охоронців:

— Розшукай інформацію про двох людей. Сто лі на південь від столиці, мисливці з села Лі, Лі І та Юй Шэн. Обоє вийшли з армії Тіньюнь, володіють гострою чутливістю, розслідуй це обережно, щоб вони нічого не помітили.

Бажання не закопувати таланти в землю — це одне, а ось діяти і залучати людей з розумом та обережністю — зовсім інше. Резиденція князя Чженго і так тримає в руках стотисячну армію, посідаючи високе і могутнє становище, і якщо станеться хоча б одна помилка, боїмося, це сколихне всю державу.

Тим паче, зараз часи особливі: нинішній імператор перебуває на троні вже шістнадцять років, імператорські сини теж повиростали, і на носі чергова велика боротьба за спадкоємство престолу, де переплетені найскладніші інтереси найрізноманітніших угруповань. Резиденція князя Чженго з покоління в покоління ніколи не ставала на чийсь бік, залишаючись найбільш зразковою опорою трону, тому зараз слід діяти ще більш виважено і не залишати по собі ніяких загроз.

До того ж, навіть такий гульвіса, як Линь Шимин, що цілими днями десь тиняється, чув, що всі столичні родини цього року напружилися через місце майбутньої головної дружини наслідного принца, пускаючи в хід найхитромудріші ходи — перебуваючи в Південних Землях, він уже наслухався кількох гучних пліток із самої столиці!

У такій спекотній драмі за престол краще триматися обережніше!

— Зробіть це швидко, залучіть елітних бійців, результат мені потрібен за пару днів.

— Слухаюся, ваш покірний слуга виконає наказ.

Однак охоронець навіть не встиг віддати шану і відійти, як на подвір'я зайшов інший охоронець старшого брата Линь Шимина, схилив голову в знак вітання:

— Другий молодий пане, спадкоємець роду велів вам негайно йти до кабінету і чекати на нього.

...Так і знав, що виспатися не вдасться!

— Добре, я переодягнуся і одразу прийду.

*

Влаштувавши бамбуковий кошик у бічній кімнаті та доручивши слугам доглядати за малюками, Линь Шимин квапливо переодягнувся і вирушив до кабінету у передній частині садиби.

У кабінеті охоронці вже розпалили жаровню з вугіллям та запалили свічки, а слуга подав гарячого чаю — обволікаюче тепло і легка туманна вогкість дійсно навівали сон.

Але Линь Шимин вочевидь не мав змоги спати. Не минуло й чверті години, як з-за дверей кабінету донеслися невиразні кроки.

Біля входу пролунав голос слуги, який вітав господаря, одразу після цього двері кабінету відчинилися, і Линь Ши

хе увійшов до кімнати разом із потоком холодного вітру.

— Брате, навіщо ти відчинив такі здорові двері? Страшенно холодно ж!

— Ти й боїшся холоду? — Линь Шихе кинув на нього злий погляд, але все ж зачинив двері щільніше, зняв плащ, що пропах зимовим холодом, повісив його і лише після цього попрямував до внутрішньої кімнати.

Побачивши, що старший брат наближається, Линь Шимин поспішно простягнув йому чашку теплого чаю та завинивато посміхнувся:

— Брате, чого це ти серед ночі зірвався з ліжка, невже не боявся розбудити невістку та маленького племінника? Всі повчання і докори міг би відкласти на завтра, нічого б не сталося!

— Ти ж бо знаєш, що надворі середина ночі? А? Знову переліз через міську стіну посеред ночі, невже тобі так хотілося дати цензорам привід чіплятися до твоїх помилок?

— Ой, та я ж не якийсь там чиновник, що ходять на ранкові аудієнції, чого мені боятися якогось цензора? — Линь Шимину було байдуже. — Тим паче, з моїми бойовими мистецтвами, хто зможе надати докази, що я проник сюди вночі?

Линь Шихе мовчав, споглядаючи на нього ось таким от багатозначним поглядом.

— ...Я знаю, що вчинив неправильно, і більше це ніколи не повториться. (Переляканий Т-Т)

— Я тобі повірю?

— Брате, хіба ти сьогодні не збираєшся рано вставати на ранковий вихід до імператора? Вже так пізно, може, все ж таки підеш ляжеш спати? — Тільки не чіпляйся до мене зі своїми лекціями!

Однак Линь Шихе зробив ковток чаю і неквапливо відповів:

— Дарма стараєшся, вчора був великий день аудієнції, а сьогодні мені достатньо лише зазирнути до військового табору і відзначитися.

Ось тобі й раз.

— Тоді тобі тим паче слід виконувати обов'язок чоловіка і зігрівати ліжко невістки!

— Що далі в ліс, то дурніші слова! — Линь Шихе важко поставив чашку на стіл і з розмаху ляснув Линь Шимина по потилиці. — Досить, не будемо про це, на цей раз я тебе прощаю. Як справи з тим дорученням, що я просив тебе перевірити під час поїздки в Південні Землі?

Линь Шимин помацав себе по потилиці і лише тоді почав відповідати:

— Усе перевірено, та сума податкових надходжень, схоже, осіла в кишені князя Ань.

Князь Ань, четвертий імператорський син нинішньої династії, матір'ю якого була благородна пані Лян.

— Докази?

І тоді Линь Шимин знову почав ритися у своїй невіддільній маленькій шкіряній коробочці, витягуючи звідти з великими труднощами бухгалтерську книгу:

— Ось, тримай.

Книга товщиною в палець і розміром у дві долоні опинилася на столі.

Линь Шихе подивився на цей сплющений, викривлений, помятий і готовий розвалитися на шматки журнал обліку, який лежав перед ним, і його аж розірвало від сміху:

— Ти пропонуєш мені завтра піти до палацу і здарувати імператорові ось це сміття? Ти можеш

не запхати у свою коробочку будь-який мотлох?

— Брате, чого ти перебираєш? Головне ж є, яка різниця, розвалилося воно чи ні? — Линь Шимин говорив зухвало, хоча й почувався дещо невпевнено. — До того ж поглянь на ці сліди та плями, це ж докази моєї тяжкої праці! Я вже привіз усе для тебе, чого тобі ще треба?

— Що за велосипед?

— Нічого, тобі здалося, ніяких велосипедів. — Фух, ледь пронесло, як це я знову бовкнув щось із минулого життя? — Брате, ти ж мені ще не сказав: хіба наша родина не тримається осторонь боротьби за престол? Навіщо ти примусив мене це розслідувати?

Линь Шихе вже давно звик до того, що його молодший брат час від часу випльовує якісь приголомшливі фрази, тож він навіть лінувався сперечатися з ним і просто спокійно змінив тему, псуючи плани брата:

— Ми не стаємо на чийсь бік, але ця справа стосується державних податкових надходжень, впливає на зведення захисних дамб на річці Чаньюань і зачіпає життєві інтереси народу. Окрім того, імператор особисто надіслав таємний указ, тому я й попросив тебе допомогти, аби не спугнути рибу завчасно.

— О! — Линь Шимин ззовні слухав дуже уважно, але насправді його душа вже давно полетіла до вовчонат, яких він привіз із собою. Цікаво, вони там часом не бояться?

Щойно поглянувши на зосереджений обличчя брата, в очах якого була повна порожнеча, Линь Шихе одразу зрозумів, що той знову витає десь у хмарах. Цей його молодший брат найбільше на світі ненавидів усілякі державні справи, вважаючи, що всі ці міністри та імператорські родичі — лицеміри, і хотів би триматися від них якнайдалі, безнадійно розтрачаючи власний хист і здібності.

На щастя, родина не залежала від успіхів Линь Шимина на державній ниві, тож Линь Шихе вирішив не тиснути на нього надто сильно.

Однак, згадавши таємну розмову з імператором кілька днів тому, він зрозумів, що в майбутньому Шимину навряд чи вдасться і далі зберігати байдужість до всього цього.

До біса все, Линь Шихе вирішив знову підняти руку і ляснути брата по потилиці:

— Збирайся з думками!

— Ой-ой-ой! — Линь Шимин підняв чайник, доливши собі гарячого чаю і прийнявши вираз повної уваги: — Старший брате, говори, я слухаю!

Линь Шихе зітхнув і нарешті перейшов до найголовнішої теми.

— Що ти кажеш? Змусити мене вийти заміж за наслідного принца?

<http://bllate.org/book/19066/1872363>